

съ кърпичката зачервенелитѣ си очи. Изведнажъ скокна отъ стѣпалото и се затири къмъ пощенския вагонъ, който бѣ въ края на трена.

— Тука, тука искамъ да се возя! завика то съ прѣгракналъ гласъ. Не искамъ въ онѣзи вагони; тѣ сж тѣсни, задушни, смрадливи

Пощенскиятъ чиновникъ спрѣ момичето и го хвана за ржката. То се дърпа, реве и говори разни безсмислени думи. Бащата пакъ дойде. Той хвана прѣзъ кръста злочестата си дъщеря и я сне отъ вагона. Почна да ѝ говори нѣщо, молѣше ѝ се умилно, обѣщаваше ѝ нѣщо. Обаче тя се дърпаше и не желаше да трѣгне подиря му.

Вториятъ звънецъ удари, пжтниците се разтичаха да се качатъ по мѣстата си. Не се мина много удари и третиятъ звънецъ. Чу се гласа на кондуктора „готово!“ Побързахъ и азъ да заема нѣкое мѣсто, за да не остана на гарата. Какво стана съ момичето, не видѣхъ. Когато влакътъ трѣгна и зави, видѣхъ, че момичето и баща му не бѣха останали на гарата. Сигурно чиновниците имъ бѣха помогнали да се качатъ въ заминващия влакъ. Много ми се искаше по пжтя да видя бащата и да го запитамъ, коя е най-близката причина за побъркването на дъщеря му: дали не е училището, дали не сж лоши другарки, дали не е нѣкоя тежка болестъ. Ала това не бѣ възможно. Влакътъ бѣ толкова прѣпълнетъ съ пжтници, че едвамъ можеше да се разминаватъ. Повечето стояха прави. Азъ застахъ правъ до единъ прозорецъ и съ мжка се задържахъ да не ме настѣпватъ и тласкатъ другитѣ. Тѣснината се съедини съ горещината. Всички пжтници бѣха съ потни чела, а женитѣ размахваха кърпички да си правятъ прохлада. До мене на прозореца